

v §u 1. tr. zák. předpokládáný a vylučuje tudíž i trestnost jednání. Mohlo by se snad jednati o bezprávi civilně právní, nebylo-li tu podmínek započtení podle §§ů 1438—1443 obč. zák., nebyly-li výdaje jím učiněné majiteli firmy schváleny nebo přikázány a nebyly-li při tom ani nutny ani k očividnému prospěchu firmy neb Josefa C-e. Bylo proto v souzeném případě hlavně za tím účelem, by nalézací soud mohl po subjektivní stránce zjistiti, zda obžalovaný mohl se pokládati oprávněným vzájemné pohledávky si započísti a z toho důvodu peníze jemu svěřené si zadržeti, na nalézacím soudě, by zkoumal, zda obžalovaným uplatňované vzájemné pohledávky pozůstávají po právu a proti poškozené firmě neb Josefu C-ovi mu příslušejí čili nic.

Názor nalézacího soudu, prohlášený v zamítacím, při hlavním přelíčení prohlášeném usnesení, že důkazy ty jsou nerozhodny, postrádal bližšího odůvodnění. Odůvodnění v rozsudku, že důkazy byly nabídnuty pouze o tom, že obžalovaný učinil nákupy, nikoli však, že nakoupených věcí pro firmu neb Josefa C-e upotřebil, nečiní důkazy ještě nerozhodnými, obzvláště když obžalovaný vede důkaz svědky v podání uvedenými o tom, že učinil z peněz od zákazníků vybraných výdaje pro firmu C. a N., že koupil oves a seno pro koně firmy té, různé potraviny pro domácnost Josefa C-e a bylo pak věcí dalšího zjišťování, zda bylo věcí uvedených skutečně upotřebeno pro firmu nebo Josefa C-e čili nic. Právem proto vytýká obžalovaný jako zmatek podle čis. 4 §u 281 tr. ř., že návrhu na provedení důkazů v podání učiněnému a při hlavním přelíčení opakovanému, nebylo vyhověno. Nelzeť vzhledem k předeslanému vyloučení, že neprovedení důkazů těch mohlo míti vliv pro obžalovaného nepříznivý na rozhodnutí soudní (§ 281 posl. odst. tr. ř.) a že tím obžalovaný byl zkrácen ve svém právu na obhajobu podle §u 3 tr. ř. Bylo proto nutno již v zasedání neveřejném za souhlasu generálního prokurátora podle §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. z roku 1878 vzhledem k ustanovení §u 288 čis. 3 tr. ř. zrušiti napadený rozsudek a poněvadž zrušovacímu soudu za tohoto stavu věci nelze ve věci samé rozhodnouti a opětnému hlavnímu přelíčení vyhnouti se nelze, věc vrátiti nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, aniž bylo nutno zkoumati oprávněnost výtky dalších uplatňovaných zmatků.

Čís. 2497.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čis. 562 sb. z. a n.).

Podmíněný odklad trestu nelze povolití pachateli, který po delší dobu zneužíval k smilným činům podřízených mladistvých osob.

Volební právo (zákon ze dne 31. ledna 1919, čis. 75 sb. z. a n.).

Nepřirozené založení pachatele smilstva proti přírodě vylučuje pohnutku nízkou a nečestnou.

(Rozh. ze dne 5. října 1926, Zm I 518/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v České Lípě ze dne 17. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přirozenosti ve smyslu Šu 129 b) tr. zák. a odsouzen bezpodmínečně do žaláře na tři měsíce, doplněného jedním postem měsíčně a vyslovena ztráta práva volebního, a zamítl odvolání obžalovaného co do odepření podmíněného odkladu výkonu trestu; naproti tomu vyhověl jeho odvolání co do výroku o ztrátě práva volebního a výrok ten zrušil. Ve smyslu druhé věty Šu 295 tr. ř. zrušil zároveň i výrok, jímž vyslovena byla ztráta práva volebního ohledně spoluobžalovaného Rudolfa W-a. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Právem odepřel soud stěžovateli dobrodiní podmíněného odkladu výkonu trestu, ježto — nehledíc ani k tomu, že stěžovatel činy jemu za vinu dané tvrdošíjně zapírá a lítosti nad nimi neprojevil — způsob provinění, totiž hrubé zneužívání osob jemu podřízených a poměrně mladých po tak dlouhou dobu a způsobem tak hanebným svědčí o povaze tak kleslé a nespolehlivé, že se nelze nadíti polepšení stěžovatele bez výkonu trestu. Odvolání obžalovaného bylo tedy v tomto směru jako neodůvodněné zamítnouti, aniž bylo třeba zabývatí se dalšími vývody odvolání v příčině úpravy tohoto deliktu v osnově nového trestního zákona, ježto doposud rozhodujícími jsou jedině předpisy platného zákona.

Pokud se týče výroku o ztrátě práva volebního, dlužno připustiti, že trestné jednání se přiči primitivním zásadám morálky; avšak pro ztrátu práva volebního není rozhodující povaha činu, nýbrž pohnutky, jež přiměly obžalovaného k tomuto činu, a tu nevysvítá ze spisu, že pohnutka k němu byla nízká a nečestná, nýbrž nutno příčinu jednání hledati jedině v osudném nepřirozeném založení stěžovatelově. Pro nedostatek zákonného předpokladu pro oduznutí práva volebního bylo v tomto směru odvolání obžalovaného vyhověti. Ve smyslu Šu 295 druhé věty tr. ř. bylo pak zrušiti i výrok o ztrátě práva volebního ohledně obžalovaného Rudolfa W-a, ježto ani u tohoto obžalovaného se neobjevila pohnutka nízká a nečestná, a týž naopak podle celého stavu spisu pouze následkem jisté, jeho méněcenností vyvolané netečnosti trpěl necudností svého zaměstnavatele. U obžalovaného K-a neshledal zrušovací soud příčiny k obdobnému opatření, protože týž sám připouští, že se dal k smilstvu zaměstnavatelem pohnouti slibem různých hmotných výhod, tedy z důvodů zjištěných.

Čís. 2498.

Ke skutkové podstatě zločinu Šu 212 tr. zák. se vyžaduje, by pachatel si byl vědom, že má býti spáchán zločin a že úmyslně opomene jej překaziti.